

Efter denne Udtalelse af den høieste sagkyndige Myndighed maa der efter Justitsministeriets Mening lægges afgjørende Vægt paa det økonomiske Hensyn, hvorefter selve Omdannelsen af Bygningerne i Viborg med Tillæg af fornødent Beløb til muligt Indkjøb af Jord, selv om Verdien af disse Bygninger, til Nedbrydning og Grunden, høit regnet til 100,000 Kroner, tillægges, kun vil kræve 400,000 Kroner, medens to nye Hjælpeanstalter mindst ville udkræve 1,000,000 Kroner og en hel ny Anstalt for helsebredelege og uheldbredelege Patienter, beregnet paa 400 Patienter, vil nødvendigvis koste en Udgift af c. 1,500,000 à 1,600,000 Kroner. I Overensstemmelse hermed er det faaledes i Lovforslagets § 1 foreslaaet at stride til at omdanne den nedlagte Strafanstalt i Viborg til et Asyl, bestemt til Modtagelse af 300 i Ostifterne, med Undtagelse af Kjøbenhavn, og i Nørrejylland hjemmehørende uheldbredelege Sindsfyge.

Hvad angaaer Udredelsen af de til den foreslaaede Omdannelse medgaaende Beløb skal Ministeriet bemærke, at man vel ingenlunde har tabt Spørgsmaalet af Syne om at lade Udgifterne til samtlige Sindsfygeanstalter efter forudgaaet Overenskomst og Dypgjørelse med Staden Kjøbenhavn, der har sin egen kommunale Anstalt, blive til Statsudgifter. For Liden har Ministeriet dog ikke været i Stand til at fremkomme med dertil sigtende Forslag. Dels har det, saalænge det under de stedfundne Overveielser maatte stille sig uvis, hvilke yderligere Udgifter, Afhjælpelsen af den Trang til Plads, der nærmest gjør sig gjældende i de Anstalter, i hvilke Staden Kjøbenhavn ikke er Lodtager, vilde medføre, maattet stille sig som meget ubehjælpelig at indlede de Forhandlinger med Kjøbenhavns Kommune, som Sværtsættelsen af en saadan Plan selvsjælgelig forudsætter, dels har Ministeriet forment, at den videre Gang af det Rigsdagen forelagte Lovforslag om den offentlige Fattigforsørgelse, der fra mer end en Side berører det nævnte Spørgsmaal, helst maatte være noget mere overfluelig, end den for Liden er det. Dertil kommer endelig, at Finantsministeriet i Anledning af Justitsministeriets Hensendelse i saa Henseende har udtalt Betæneligheder ved, at der paadrages Statskassen en saa stor og stadig stigende Udgift, som Dækningen af Sindsfygeanstaltens Underballance vilde være, og i ethvert Fald bestemt har modsat sig, at dette Spørgsmaals Be-

svarelse foregribes ved den her foreliggende enkelte Side af Sagen. Under disse Omstændigheder skjønner Ministeriet ikke rettere, end at det, naar Afhjælpningen af den paatrængende Mangel paa Plads til Anbringelsen af Sindsfyge ikke skal lide en all andet end ønskelig Udsættelse, er nødvendigt foreløbigt med Hensyn til Omdannelsen af Anstalten i Viborg at forblive i det ved Pl. af 13de Oktober 1847 og Lov af 23de August 1853 anviste Spor, og dette turde være saameget mindre betæneligt, som derved dog i Virkeligheden ikke slæbes nogen Præjudice for Afhjælpelsen af hint Spørgsmaal, naar dette i beleilig Tid og efter fornøden Forberedelse senere reises.

I den Omstændighed, at det lige indtil den allersejeste Tid har maattet stille sig som uvis, om det endelige Valg for Ministeriets Bedkommende vilde falde paa Omdannelsen af Bygningerne i Viborg, og i den samtidige Nødvendighed af om muligt at forelægge Sagen i Rigsdagens indeværende Samling, ligger endelig Grunden til, at der ikke har været Leilighed for Ministeriet til at lade Arkitektens Overflag undergive yderligere sagkyndig Bearbejdelse. Saavel af den Grund som ogsaa fordi der ved Overflag, der angaa Omdannelse af ældre Bygninger, sjædse kun vil kunne erholdes en tilnærmelsesvis Nøjagtighed, og da der endelig mangler Forslag og Overflag til Anstaltens eventuelle Forsyning med Inventarium, vil Ministeriet ikke kunne foreslaa nogen Sum som et Maximum, der ikke maa overstrides. Ettersom det imidlertid er en Selvsølge, at Ministeriet ubetinget vil anse sig bundet ved de Rigsdagen forelagte Byggeplaner, alene med den ovenberørte ubetydelige Ændring i Henseende til Anbringelsen af en Trappe, saaledes tør Ministeriet forudsætte, at der med saameget mindre Betænelighed vil kunne gives Ministeriet den i Forslagets § 1 begjærte Bemyndigelse, der ikke er videre end hvad der blev tilslaaet ved Lovene af 20de August 1853 og 16de Februar 1856, som der for indeværende Finantsaar kun begjæres et Beløb af 160,000 Kroner, og der saaledes vil blive tilstrækkelig Leilighed til, naar de yderligere Beløb, der blive fornødne, begjæres paa Finantslov, nærmere at prøve og begrænse de Krav, der maatte stilles.

Med Hensyn til Forslagets § 4 bemærkes, at denne er stemmende med Lov af 3die April 1868 § 4.